

PLATFORM APPÈL KERK EN ISRAËL

om stem te geven aan de kerkelijke opdracht tot onopgeefbare verbondenheid.

Postbus 120,
8260 AC Kampen
www.appelkerkenisrael.nl

Aan
Moderamen Protestantse Kerk
Postbus 8399
3503 RJ Utrecht

Betreft: 'Uur van de Waarheid' en uw reactie daarop

Kampen, 11 maart 2010

Geachte leden van het moderamen,
Na lezing van het document 'Uur van de Waarheid' en vervolgens de reactie van de PKN in de vorm van een brief aan de Israëlische ambassadeur voelen wij ons als platform Appèl Kerk en Israël geroepen om te reageren. De leden van ons platform hebben allen hun sporen verdiend in de Kerk-en-Israël-organen, hebben de nieuwe formulering van de huidige kerkorde geboren zien worden als uitkomst van en aanzet tot een proces van inkeer en omkeer, kritische herbezinning op de anti-joodse geschiedenis van de kerk en de fatale vervangingstheologie die daar onderdeel van was; fataal voor Joden, maar ook voor de kerk.
Wij verklaarden ons als kerk geroepen ons leven te beteren. Die hoopvol ingeslagen weg blijkt weerbarstig en confronterend waardoor de praktijk toch vaak niet verder komt dan het herhalen van die mooie voornemens.

Ons inziens ligt daar ook het probleem met betrekking tot uw reactie op bovengenoemd document van de Palestijnse christenen en hun medestanders. Dat wij als kerk ons aangesproken voelen door het leed van onze geloofsgenoten ter plekke spreekt vanzelf. Dat het onze plicht is om hen te steunen eveneens. Maar dan toch niet met verraad aan onze eigen kerkordelijke opdracht en aan de objectieve historische feiten. Dit document pleit voor een 'contextuele' lezing. Maar dan zou het ook moeten gaan over de hele context: de Joodse context van de bijbel en de context van de geschiedenis van het Midden-Oosten waarin de Islam een hoofdrol speelt. Precies op deze punten missen wij een grondige analyse terwijl dat precies is wat verwacht mag worden van het moderamen in een conflict dat voor de achterban alleen vanuit de media niet te begrijpen is.

Ons inziens had duidelijk gemaakt moeten worden dat op twee hoofdpunten in het document de context geweld wordt aangedaan:

Om te beginnen de bijbelse context: op geen enkele wijze wordt in het document Israël zijn legitieme plek gegund als eerst aangesprokene in de Hebreeuwse bijbel. Alle stereotypen van de vervangingstheologie zijn aanwezig (hfdst.2.2 v.v.): Jezus is uitsluitend de Christus, met hem begint een nieuwe leer, het oude wordt afgedaan als versteende letter en fundamentalisme. Het land mag geen Joods land zijn, maar wordt alleen universeel geduid.

We verschillen niet van mening over het geloof dat ook de volken hun plek hebben in de heilsgeschiedenis; maar niet ten koste van Israël. Hebben wij in Europa niet met schade en schande geleerd waar een judenreine theologie toe leidt? Mensen die uit hun verhaal verwijderd worden, worden uiteindelijk ook fysiek verwijderd. Het

document veralgemeniseert Israël als natie tot notie en weg is dan de plek van Israël als gids voor de kerk uit de heidenen, als kompas voor het begrijpen van de Jood Jezus. Dit is een manier van theologiseren die wij afgezworen hadden en op die punten zullen wij ons van dit document moeten distantiëren. Daar hebben onze Palestijnse mede-christenen recht op vanuit dezelfde liefde en rechtvaardigheid waar in het document zo mee geschermd wordt.

Het tweede punt waarop de argumentatie van het stuk volkomen onwaarachtig is, is de eenzijdigheid in het benoemen van de oorzaak van het leed. Israël treft alle blaam, de Islam, n.b. het hart van het Arabische zelfverstaan, blijkt geen enkele rol te spelen. Voor wie zich verdiept in de missie van de Islam, het handvest van Hamas, de messiaanse ideologie van Achmedinejad, weet dat de allesbepalende factor voor de Palestijnse leiders de Islamitische opvatting is dat eenmaal veroverd land altijd Islamitisch bezit zal blijven en dat elke moslim geroepen is de heilige oorlog hiervoor met alle (gewelds)middelen te voeren.

Die claim heeft voor de aanwezige Joden en Christenen in het Midden-Oosten eeuwenlang hooguit een gedoogstatus betekend; maar door Mohamed is ook heel wat Joods bloed vergoten.

Dat is de reden dat meteen in 1948 de Arabische burenen de verdeling afwezen en Israël de oorlog verklaarden. Vanaf die tijd is Israël keer op keer tot oorlog gedwongen. Die oorlogen hebben telkens gebiedsverlies voor de Palestijnen opgeleverd. Dat is iets anders dan dat Israël zomaar tot "bezetting" zou zijn overgegaan.

Het Palestijnse (islamitische) uitgangspunt is heel helder: Israël moet vernietigd worden. Onderhandelingen en vredesverdragen zijn hoogstens van tijdelijke aard, zo leert Mohamed, maar het ultieme doel is dat de ongelovige Jood moet verdwijnen, want diens aanwezigheid is een aantasting van de eer van de Islam. Recent onderzoek heeft opnieuw aangetoond hoe ook het Palestijnse schoolsysteem, de media, de soaps en de preken in de moskee doordrenkt zijn van Jodenhaat. Historici hanteren een revisionistische interpretatie van de geschiedenis waarin elke historische claim van Israëls aanwezigheid in het land weggeschreven is. Evenzo komt Israël niet voor op de huidige landkaarten. In een interview met een zoon van één van de Hamas-kopstukken, vertelt hij dat hij ziek werd van de geweldscultuur en daarom Christen geworden is. Zijn oordeel over de situatie van binnenuit: "Hamas kan geen vrede sluiten met de Israëli's. Dat gaat in tegen wat hun God zegt."

Hoeveel kritiek men ook op Israël kan hebben, de feiten daar laten een ander beeld zien:

1. De staat Israël is geen gevolg van de Sjoa, maar van het eeuwenlange verlangen terug te keren naar het eigen land. Elk volk heeft recht op een eigen land en eigen bestuur. Een verlangen dat overigens wel versterkt is door het besef dat Joden nergens ter wereld veilig bleken te zijn.
2. Israël heeft op elk verdelingsplan, al vanaf 1922, of het nu een groot of klein stuk toebedeeld kreeg, ja gezegd.
3. Ondanks de verschillende, soms ook militante, opvattingen binnen Israël, heeft de meerderheid van alle regeringen over de jaren de politiek van "land voor vrede" gesteund. Ook de meerderheid van de invloedrijke rabbijnen ziet het opgeven van land en het erkennen van Palestijnse rechten als logische uitleg van de Talmoedische traditie.

Israël heeft geen enkel belang bij dit conflict. Daarvoor zijn de gevolgen, politiek, economisch, sociaal te zwaar. De prijs van het leed te hoog.

De trieste situatie aan Palestijnse kant wordt veroorzaakt door de alomtegenwoordige indoctrinatie vanuit de Islam. Ook de christenen ontkomen daar niet aan. Bovendien zijn zij, als één van de onderdrukte minderheden, gebaat bij een opstelling die aan hun Islamitische broeders duidelijk maakt dat de Palestijnse zaak

ook bij hen in goede handen is. Heel begrijpelijk, maar dat maakt hun analyse van de ellende niet per definitie waar.

Een tweede oorzaak is de stuitende corruptie van de politieke leiders die met de miljoenen donaties van over de hele wereld de heilige oorlog gaande houden en hun eigen bankrekening spekken, in plaats van zich te bekommeren om de noden van hun eigen mensen.

Kortom de Palestijnen, christenen en moslims, ontberen politieke en religieuze leiders die zichzelf en het volk ervan overtuigen dat een Palestijnse staat alleen haalbaar is als men bereid is Israël te erkennen als een volk dat evenveel recht heeft op bestaan in dat land. Als dat recht van bestaan meteen in 1948 erkend was, waren er geen oorlogen nodig geweest, geen veiligheidshekken, geen checkpoints en zouden de twee volken al vele jaren elkaars ontwikkeling positief beïnvloed hebben.

Wat staat de PKN ons inziens te doen in antwoord op de Palestijnse noodkreet:

1. Praktische hulp leveren om de situatie van de Palestijnse bevolking waar mogelijk te verlichten.
2. De Palestijnse christenen ondersteunen in hun specifieke situatie als minderheid. Hen voorzien van onafhankelijke informatie die ter plekke ontkend en verzwegen wordt (gebeurde ook t.a.v. zwarte Zuid-Afrikaanse predikanten). Hen bemoedigen om hun nood te klagen, maar dan wel aan het juiste adres: bij hun eigen leiders. En daar zit een probleem, want de Arabische, dus ook Palestijnse werkelijkheid kent geen democratische kanalen, en minderheden kunnen zich weinig permitteren. Dat is erg genoeg, maar de oplossing kan niet zijn dat dan de rekening maar eenzijdig bij Israël neergelegd wordt en alle eigen verantwoordelijkheid wordt afgeschoven.

Wat de PKN aan Israël verschuldigd is:

1. erkenning van de serieuze dreiging in hun bestaan als volk en staat. Israël mag veel vrienden hebben, maar de fysieke aanwezigheid in het Midden-Oosten beslaat een snippertje land in een oceaan van Arabische volken plus Iran die allen, openlijk of verholen, die staat weg willen hebben. Bloedige terreur, ruimschoots mogelijk gemaakt door Iran en altijd gericht tegen burgers, is vast onderdeel van dat streven. Zolang dit de situatie is, is het een gotspe om Israël eenzijdig aan te spreken op naleving van VN-resoluties en gevolgen van de muur.
2. de PKN hoort, ongeacht haar mening over wisselend Israëliësch kabinetsbeleid, pal te staan voor de veiligheid en legitimiteit van dit volk waarmee ze zegt verbonden te zijn. Daar mag geen enkel misverstand over bestaan. Twijfel daarover wordt echter voortdurend gezaaid door op kritieke momenten Israël eenzijdig de les te lezen, waarmee de PKN te gemakkelijk terecht komt aan de kant van partijen die zich openlijk beijveren voor Israëls ondergang. Naleving van VN-resoluties kan pas gevraagd worden als eerst het naakte bestaan van Israël door de ander erkend en gewaarborgd wordt.

En vergeet niet dat onze onopgeefbare verbondenheid eenzijdig afgekondigd is. Om vervolgens die zelfverklaarde verbondenheid als alibi te gebruiken om Israël te pas en te onpas vermanend toe te spreken, is hoogst onwaarachtig.

De geschokte reactie vanuit Joodse hoek delen wij. Niet omdat wij voor de Groot-Israël gedachte zouden zijn of tegen het recht van Palestijnen op een eigen staat. Die heilloze versimpeling brengt niemand verder.

Wij hopen dat u als moderamen van de PKN de uitgestoken hand van het CJO wilt aanvaarden en oor wilt hebben en houden voor feiten en achtergronden omtrent Israëls benarde positie. Wij hopen ook dat u tegenover de Palestijnse christenen een balans weet te vinden tussen honorering van hun noodkreet en broederlijke (zusterlijke) correctie. Daarbij hoort ook een veel kritischer verhouding tot Sabeel waarop al onze bovengenoemde bezwaren van toepassing zijn.

Met collegiale groet,
Platform Appèl Kerk en Israël:
Marja van den Beld
Peter van Commenee
Bart Gijsbertsen
Lenny van der Linden
Hans Vermeulen

PS: Van deze brief zullen we een kopie op onze website zetten, als ook hem ter kennisgeving doorgeven aan de Israëlische Ambassade, CJO, Raad van Kerken en Bisschoppenconferentie. Het standpunt van het Appèl Kerk en Israël ten opzichte van het document 'Uur van de waarheid' zullen we eerdaags op onze website zetten.